

Hjalmar Bergman och gudsnamnet

JONAS OCH HELEN

EN STUDIE ÖVER FANTASI
OCH UNGDOM

AV

HJALMAR BERGMAN

*Författaren Hjalmar Bergman (1883-1931) använde gudsnamnet Jehova i sin bok
Jonas och Helen, utgiven 1926*

föreställningarna bli något vaga och vågiga. När nu den grådaskige, obetydliga resonören framträder, vaknar man för en stund ur det lätta ruset och lyssnar med något så när klart förstånd. Till de par allvarsord, som den finurlige författaren kan ha på hjärtat.

Fem kvar. Papuanegern har svårt att bestämma sig. Förstår kanske inte franska, stackars hedning. Alltså min egen älskade flicka, hör jag dig nu säga i ditt inre: Jonas har rätt och jag skäms att stå här i förgården till lastens tempel för att där nedlägga min obol. (Jag har för länge sen slagit dövörat till, så gå på du!) Min Jonas liknar sin namne, då han, utspydd av valen, nalkades Ninives portar och jag bör ångra och bättra mig men jag ska vänta lite, så att profeten inte blir stursk och högfärdig. Låt gå. Jag ger dig respit alldeles som Jehova gjorde med Ninive. Nu har jag i alla fall öppnat dina ögon. Du vet att teatern är en djupt omoralisk institution, som för det första inte har något med konst att skaffa och som för det andra är skenhelig nog att kalla sig högmässa i konstens tempel, då den blott är en aftonsång i det sensuella örtagård. Jag erkänner och bekänner — fast det kommer att kosta mig din kärlek — att jag icke är någon moralisk människa. Jag sitter ej ogärna på en varieté och betraktar så mycken nakenhet som Paris' höga myndigheter anser vara nyttigt för mig. Det är syndigt, men det är renhårigt. Ty det råder ej minsta tvivel om de